

Iz vsebine

Krajše in daljše

Igramo in rišemo, govorimo in pišemo, nazdravljamo Martinu, pečemo ocvirkovko, klikamo solkanske znamenitosti, nosimo kapo s solkanskim mostom in se sprašujemo, kam gre Solkan.

Na straneh 3 do 7.

Intervju

Tokrat kar s tremi junaki, solkanskimi navihanci, pravimi borci za prostost, kot smo prepevali v pionirski himni. Spomine o kratkohlavnih saboterjih, njihovem pogumu in iznajdljivosti, so obujali Andrej Štrukelj, Bruno Vuga in Tonče Jakin.

Na straneh 8 in 9.

Zelišči vrt

Cankar je pisal o skodelici kave, Darinka Kozinc o skodelici čaja. Kavnih zrn ne moremo nabirati med sprehodom po travnikih in gozdu, zelišča pač. Zato si čajno mešanico lahko sami pripravimo.

Na strani 10.

Obledela slike

Orlando, Vittorjo in Tojo so bili legendarni solkanski brivci. Andrej Černe zdaj raje zaupa svojo belo grivo ženskim rokam, toda spomini na prvo striženje pri Pecorariju in ostalih mojstrih britve in škarij niso zbledeli.

Na strani 11.

OŠ Solkan

Seveda, tudi učijo se, toda zraven najdejo čas za obiranje oljk, miklavževanje, krašenje novoletne jelke in marsikaj drugega. Celo za tečaj novinarstva.

Na straneh 12 in 13.

1001 solkanski časopis

ISSN 2335-4143

Izdaja: KS Solkan
Zanjo: Jožef Leban
Odgovorni urednik: Toni Gomišek
Uredniški odbor: Jožef Leban, Saša Marušič, Franc Marušič, Erika Grosar, Božidar Markič, Evelin Bizjak, Darinka Kozinc, Tomaž Čadež, dr. Branko Marušič, Mitja Marussig
Likovni urednik: Bojan Bole
DTP: ArtTECH
Tisk: Grafika Soča, Nova Gorica
Naklada: 1500 izvodov - december 2013

Drage krajanke in krajani!

Živimo v času, ki ni najbolj prijazen do nas. Dnevna politična dogajanja in gospodarske razmere so vse prej kot ugodne. Kljub temu pa čas gre naprej in največkrat si moramo sami pomagati. Želimo si le, da se bodo razmere začele urejati in da bomo stopili v novo leto bolj optimistično razpoloženi.

Veseli december smo že dočakali. V njem bo časa za praznovanje kar precej. Vsak naj praznuje v okviru svojih možnosti.

Vsem skupaj pa v imenu Sveta KS Solkan želim, da bi za trenutek odložili skrbi, se poveselili in v prijetnem razpoloženju praznovali vse praznike, ki prihajajo. Božični prazniki, dan samostojnosti in novo leto naj vam prinesejo čimveč lepega, miru in predvsem zdravje.

Jožef Leban,
predsednik Sveta KS

Krajevna skupnost Solkan vas
v četrtek, 26. decembra 2013, ob 19. uri
vabi v cerkev svetega Štefana na

Božični koncert

V programu sodelujejo:
Polona Kante Pavlin, sopran
Manuel Pintar, bariton
Mirjam Furlan, orgle
učenci glasbene šole Nova Gorica
Elizabeta Božič in Julija Černe, violina

Razstava jaslic
na Sveti Gori

Razstava je na ogled
od 22. decembra 2013 do 12. januarja 2014.

Urnik razstave:
ob nedeljah in praznikih od 9. do 18. ure
ob delavnikih od 10. do 17. ure
od 7. do 11. januarja od 14. do 17. ure

Muca pomaga

Solkanska osnovna šola ima oljčnik, za katerega skrbijo naši osnovnošolci. Med letošnjim obiranjem oljk so imeli supervizorja, prijetno muco, ki je vestno preverila, da med plodovi ni bilo listja. Več na straneh OŠ Solkan. (Foto: EG)

Snemanje TV
kriminalke?

Niti ne, zgolj prispevka za televizijska poročila. V črni kroniki smo se znašli zaradi policijskega lova na prekupčevalce z omamnimi snovmi, Miran Brumat pa je že mislil, da lovijo njega, ker je zgubljeno taval po krožišču in čakal na odprtje poštnega urada. V zgodbi na strani 14. (Foto: Primorske novice.)

Snemanje filma?

Tudi ne, čeprav vse skupaj spominja na iskanje ukradenega vojaškega zlata, skritega na vojaškem pokopališču v grobu neznanega junaka v filmu Dober, grd in hudoben (Sergio Leone, 1966). Kdo so bili solkanski Clint Eastwood, Eli Walach in Lee Van Cleef, kaj so iskali in ali so tudi kaj našli, ni znano. Več na zadnji strani. (Foto: TG)

1, 2, 3, bungee!

Skok z elastiko s solkanskega mosta je največkrat obiskan solkanski motiv na spletni strani www.slovenia.info. Pa tudi sicer so naše zanimivosti dobro uvrščene. Več na strani 7 (Solkanski klikli). (Foto: AS)

Krajše in daljše

FACE z novo otroško igro

Dramska skupina FACE, člani KD Slavec Solkan, smo v okviru krajevnega praznika Solkan premierno predstavili novo otroško igro Zajčka dva.

To je pravljica, ki pripoveduje o dveh radovednih zajčkah, ki pobegneta iz vrtca nekam na svoje in na tej poti doživita marsikaj. Na srečo se njuna avantura srečno konča in v varnem zavetju vrtca vzklikneta: «Konec dober, vse dobro!»

Pravljico je napisala Darinka Kozinc, režirala pa jo je Dominika Prijatelj. To je bilo naše prvo sodelovanje s to režiserko in upam, da ne tudi zadnje. Vaje so mesec pred premiero potekale kar trikrat tedensko, kljub temu smo napetosti uspešno premagovali in smo se ob delu tudi zabavali. Premiero smo imeli 22.9.2013 v prostorih nekdanje karavle v Solkanu.

Naši mali gledalci so uživali, saj igro poživljajo tudi plesni in glasbeni vložki. Pohvalili so nas tudi odrasli gledalci, kar nam daje spodbudo za delo naprej.

Ena naših gledalk je napisala:

»Zabavna in poučna predstava za otroke, za odrasle pa predvsem poučna, a ne zaradi zgodbe, temveč zaradi

akterjev in poslanstva, ki ga izpolnjujejo. Energijo svojih poznih zrelih let razdajajo malčkom s takim žarom, kot da je to najpomembnejša stvar na svetu. Ne dvomim, da v vsaki predstavi uživajo enako kot njihovi gledalci, ne glede na to, da so igralci pod šestdesetim v njihovi skupini »ta mladi.«

Face niso mlade, vsaj po letih ne, po srcu pa menda so: kako si sicer lahko razložimo njihovo radoživo in prisrčno igro. Presenetili so s pristnim nastopom. Človek prične ob njihovi otroški razigranosti verjeti reku, da gre starejšim spet na otročje. Ja, Face so res face.

Tako kot je po zaključku igre Zajčka dva dejala režiserka predstave: Samo želeli si je, da bi v njihovih letih imeli toliko energije, kot jo premorejo oni.

Igrico bomo v decembru predstavili v nekaterih goriških vrtcih, v prihodnjem letu pa nadaljujemo s predstavami po znanih lokacijah, kjer smo igrali Palčka in kamor nas bodo pač povabili.

Poleg otroških predstav Palček in Zajčka dva, igramo tudi komedijo Evrofax, ki jo je napisal in režiral dramski igralec Milan Vodopivec. Trenutno vadimo njegovo novo igro »

Čakalnica«. Premiero načrtujemo v februarju 2014. Pripoveduje o sošolcih iz Evrofaxa, ki se čez nekaj let srečajo v čakalnici. To bo zabavna in dinamična igra, ki bo še bolj zanimiva, če ste predhodno videli Evrofax. Kdor igre še ni videl, bo imel to možnost v januarju 2014, saj smo dolžni vsaj še eno ponovitev, ker je napovedana predstava ob krajevnem prazniku zaradi boleznih v ansamblu odpadla.

Vsi vemo, da je smeh pol zdravja in z veseljem prispevamo kaj k temu!

Veselite se srečanja z vami!

Lidija Bensa

Napovednik kulturnih dogodkov

Januar: igra Eurofaks 3000, KD Slavec - gledališka skupina "FACE".

Februar: Koncert MePZ Slavec za Prešernov dan in otvoritev razstave keramičnih izdelkov Boža Batističa iz Bilj.

Marec: premiera igre Čakalnica, gledališka skupina "FACE".

Helena Jurkas in njene mojstrovine

Foto: Matej Peternel

Pred 45 leti se je Helena Jurkas preselila iz Avč v Solkan. Ko se je po dolgoletnem poučevanju materinščine upokojila, jo je ljubiteljsko pritegnilo slikarstvo. Vključila se je na UNITRI, kjer se je izpopolnjevala v različnih slikarskih tehnikah. Začela je z risbami, akvareli in olji. Uporablja tehniko akrila, kolaža in peskanja. Pod strokovnim vodstvom je svoje likovno znanje stalno izpopolnjevala. Upodabljala je tudi akte in portrete po živih modelih. Pred osmimi leti je začela pod vodstvom akademika Milenka Hočevčarja kipariti, najprej z izdelki iz gline, potem iz mehkega maroškega kamna. Nastajali so reliefi, skulpture in plastike.

Razstavljala je na nešteti skupinskih razstavah, neprestano razstavlja na UNITRI, kjer njene mojstrovine

večkrat izstopajo. Prvo samostojno razstavo je pripravila v prostorih nekdanje karavle ob 1000-letnici prve omembe Solkana. Razstavljala je še v Kulturnem domu v Desklah, Mestni knjižnici v Ljubljani, galeriji v Grosupljem. Zadnja tri leta se izpopolnjuje v galeriji Černe pod vodstvom akademskega slikarja Jožeta Kotarja. Pred štirimi leti se je prijavila na tematsko regijsko razstavo *Tudi črna je barva*. Letos se je udeležila regijske razstave 2013 na temo *Parafraza, palimpsest, citat in prisvojitve*, ki jo je organiziral Javni sklad RS za kulturne dejavnosti OI Idrija, Ajdovščina, Nova Gorica in Tolmin. Med 22 likovnimi deli desetih avtorjev iz Nove Gorice sta med izbranimi eksponati za razstavo v Idriji in kasneje za republiško tekmovanje kar dve njeni mojstrovini, in sicer slika v mešani tehniki *Duhovnost in snovnost*, ki ji je bila osnova delo Édouarda Maneta *Zajtrk na travi* 1963, in skulptura iz kamna *Uporniški mladenič* po kipu Michelangela Buonarrotija *Sužnji* 1515.

Heleni želimo še veliko ustvarjalnih uspehov.

Katarina Vuga

Narečja bogatijo našo materinščino

Goriški literarni klub GO-voRICA je v sodelovanju s knjižnico Franceta Bevka razpisal natečaj za najboljše kratko humorno besedilo v narečju. Slovenščina je namreč med slovanskimi jeziki narečno najbolj razčlenjena, saj pozna več kot 40 narečij.

Na natečaj je prispelo 27 besedil iz širšega goriškega prostora, ki jih je napisalo 14 žensk in 13 moških. Tričlanska komisija, ki ji je predsedovala Katarina Vuga, je najbolj prepričalo besedilo Bajtačeu Brencl Olge Kolenc iz Vojskega nad Idrijo.

Natečaja so se udeležili različni avtorji v starosti od 15 do 74 let, veliko je bilo tudi dijakov novogoriškega Šolskega centra. Iz Solkana se je natečaja s solkanščino udležila le Zofka Nanut (Na štorja od none). Nekaj najbolj zanimivih šifer: Prvič pa že ne, Šluosar, Taake burkle, Jager, kat se šika, Rezlanje (sankanje), Idrska zjala (dekleta), Šebreljenka na unmu svjetu, Buške kvantarce, Dons bomo bajsl, Na pregledi za uoči, Kako smo pomagal sasedu, An bot smo živeli drgači, Naši brihtni otruooci....

Razglasitev izida natečaja je bila v Goriški knjižnici 15. oktobra, izbrani avtorji so prebirali svoja besedila (za

nekatera je bil potreben »prevod«), številno občinstvo se je zelo zabavalo.

Glasbeni del je prispeval solo pevec Domen Kozinc, ki ga je na citrah spremljala Janka Frančeškin.

Za pogostitev je poskrbela Gostilna na Prevalu z ocvirkovko, Ana Vončina z žlikrofi in družina Hoenn s košaro domačega grozdja.

V Goriškem literarnem klubu GO-

voRICA bomo z natečajem nadaljevali saj želimo prispevati k ohranjanju narečij-bogastva jezika.

Darinka Kozinc
predsednica GLK

Skupinska slika udeležencev natečaja s predsednico komisije, direktorico Goriške knjižnice in predsednico GLK Ocirkovka, (Foto: Olga Kolenc)

Foto: Matej Peternel

Krajše in daljše

Solkan, kam greš?

David Prijon; (vse slike iz arhiva Ane Prijon)

Imam nono, ki mi prav vsak dan, ko pridem iz šole, skuha kosilo, popoldne me pa redno čaka panin z mortadelo. Mama pravi, da sem tako pogledan, da bi moral iz hvaležnosti, ko none ne bo več in v spomin nanjo iti vsaj enkrat na mesec po kolenih okoli oltarja na Sveti Gori. No - medtem ko jem, poslušam, kako se moja nona vtika v vse. Najprej vame: kako žvečim in kako pijem...in seveda pove vse o današnji mladini, ki huadi med šušlu saz rukcakom h Suoč. Čaka, da bom pohvalil hrano - hvalo razume kot znak hvaležnosti - in vedno zaključí z naukom, naj bom doma in naj neham laudrint naokú.

Če ostanem pri njej dlje časa, mi razlaga, kje je kaj poceni in kje se trenutno kaj splača. Pokaže mi tudi kup reklam, ki jih vsak dan dobi po pošti. V tem kupu sem nekega dne opazil Solkanski časopis.

Sam nisem čistokrvni Sukenc. Po očetovi liniji sem iz Baške grape. Tam sem preživel čudovito otroštvo. Videl sem, kako znajo fantje na vasi še vedno stopiti skupaj in dajo prišleku vedeti, da bo vedno ta uonajn, tako kot so priseljenci za Sukenco zmjoram forešti.

No, tako sem v tistem časopisu, ki sem ga našel pri noni, na zadnji strani zasledil članek v sukenščini, ki je pripovedoval o tem, kako lep je Solkan.

Zamislil sem se. Lep je že, lep! Vendar - ali kraj izkoristi vse svoje možnosti? Ves svoj potencial, kakor je danes moderno reči! Danes vsi javkajo, da je težko. Jaz tega ne čutim, vendar mama včasih reče, da bomo še tenko piskali. Sam nimam prav dosti posluha in se na piskanje ne spoznam. A če to pomeni, da bom imel vedno slabše možnosti, da se bom težko šolal in da na mizi ne bo več fetu šelama, potem nočem piskati in se sprašujem: Solkan, kakšen je tvoj potencial?

Pomembno je, da vsak začne pri sebi in pobrski najprej doma, če bi bilo kaj prijete v roke! Ni potrebno iti po svetu, da najdeš možnosti. Se kar strinjam s tisto »Slovenec, tvoja zemlja je zdrava...« in sam dodajam »...ma Sukenc, je tudi toja tpravala!...«. Prepričan sem, da imamo doma dovolj vsega, čeprav ima večina, kakor opažam, bolj vsega dovolj. Res pa je, da se je potrebno potruditi. In pridejo časi, ko niti trud ni dovolj: potrebno je tudi sodelovati.

Moja mama, zavedna Sukenka, je zmeraj hvalila Sukenco (in sebe), da so šaldu brihtni. Da so icasti, že vem. Da so trdi in borbeni tudi, če ne drugače, iz tistega vica od Brica in Kraševke in kaj pride ven. In ne nazadnje - tudi prišlek opazi, da je Solkan vedno imel pridne roke, saj je »tod živel mizarjev rod« in da so te roke na tem kraju že kar nekaj časa, o čemer nam priča napis na zidu pred cerkvijo sv. Štefana.

sju lohkor držali na stoli, otroci pa za rəp, səvjada če sə mjəli zadosti koražə. In potem do večera ni bilo konca. Najboljše pa je bilo, ker se je takoj, ko je bil prasc na kosih in se je začelo mleti meso za klobase, ocvrlo ripcu səs česnikəm an ju zalilo saz vinəm.

Nono je bil od obrtniške družine, però u duši hmet. Zato je vedno imel, tako kot vsi Sukenci, tudi vrt. Tam je gojil vse: vso zelenjavo, za ljudi in za živali. Če je bilo več, tudi za prodajo. Sploh je mama vedno pravila, da je ku otrok hodila səs soju nonu na plac an tudi če je bla še mejhna, je bla že prava revendikula. In doma so imeli vedno tudi zajce: za meso in kože, pa tudi za prodajo. Koninč u kozici səs ajdavu pulentu pa je biu prava fešta.

Nona od moje mame, to bi bila moja bišnona, je pa sploh bila zelo podjetna. Kot vsi drugi je tudi ona znala izkoristiti bližino mesta Gorica. Tam je redno prodajala vrtnine, z izkupičkom je za veliko noč kupila gvəntə vsem šestim otrokom. Bila je res od sile! Ko ji je družina za praznovanje 70. rojstnega dne kupila sendeset tromarju, je najprej izjavila, da jih je škoda. Nardila je an buket za sojga Tončeta na žegni, an kar je vəncalo, je nesla predat na plac.

Na placi je šeft dobro teku: na puə mlət səs selatimu, ma je dobro šou tudi regut prvi taj. Poljati sə blə rožə, zelenjava an čerjšənjə, jərmulini, gruasce ot svetiga Ivəna. An na konci ljəta sə blə vahəncə: velika, mejhna, niska, vesoka, dopliharca an usihsort koluəruju!

V letih vrtnarjenja je uspelo Solkancem vzgojiti nekaj, na kar bi morali biti še posebno ponosni. To je slovit sukenski regut. Ne samo da je

Lojza in Toni Prijon

duəber, je tudi dosti urjədən, sa je bol drag ku teltina an sə predaje kar po 25 eurotu za kilo.

Ma da na bom govoru səmo od jəsti an piti an od djəla, poglejmo malo tudi h kulturi. Mama vedno trdi, da so bili Sukenci od nimər tudi zelo kulturni. Ne samo da so imeli na Placu čitalnico in v novjšem času skoraj zmeraj kak pevski zbor, znali so se tudi dobro organizirati. Recimo moj nono David Kurinc, soj pə rjatelj Oton Mrko an tudi Nikč saz Gasi sə kajšənkət tudi po več včeru na tjadən glasno pójeli u naši kljəti, kajšənkət tudi cjalə nuəč. Nono David je večkrat spisal kakšno pesmico v stilu »...oj, kako se mi godi, ko mi Soča rit škropi...«.

An sojə ženə sə Sukenci zmjoram obrajtali. Moja nona, tista, ki mi kuha, je doskat dobila od njəga buket. An bol ku jəh je kuhu, saz vənči buketəm je pə ržvižgu u kuhnju!

Solkanci pa niso skrbeli samo za kulturo, temveč tudi za telesno kulturo. Pozimi so šli smučat na Lokve, kar hnogəm in s smučmi na rami ali pa s kakšnim vozom, če jim je ustavil. Gor so se peljali, dol pa ni bilo težko - so se kar smučali, dokler je šlo. Poleti pa je pójela Suočə: so plavali, pa tudi veslali. Skoraj vsak mulo je znou uəzít batel. No, to znajo tudi zdaj. Slišim, da se učijo na tečajih. Je že lepo, da se neguje tradicija. Ta ti pove, kdo in od kod si, kam greš in kaj boš postal.

Zato še enkrat, Solkan, kam greš in kaj boš postal?

Jakob Poberaj

PRIPIS: Zahvaljujem se prof. Katarini Vuga, ki me je spodbudila k pisanju in mi pomagala pri zapisovanju solkanskega govora.

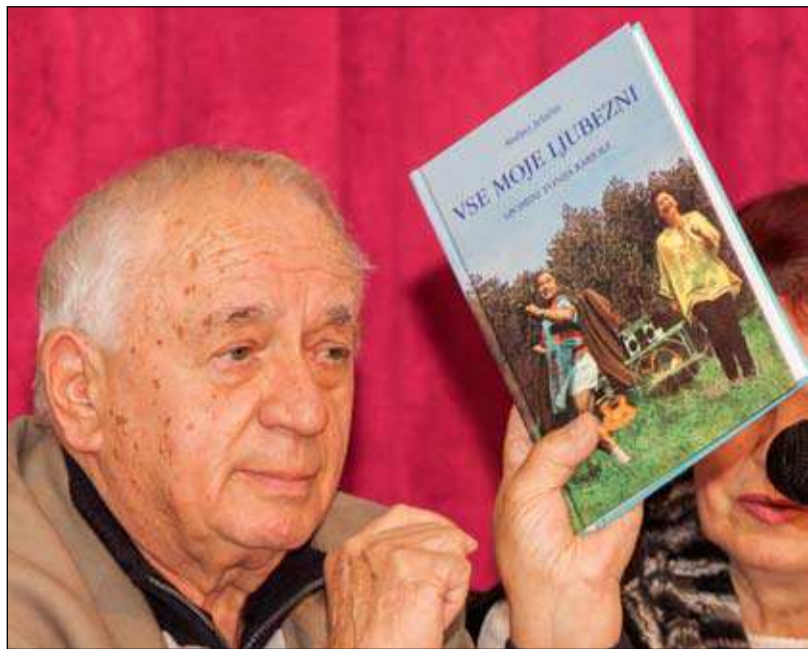

Kovaška delavnica ob vhodu na barječ, l. 1897; zato so hiši pravili tudi pri Kovačavih.

Lojza je ob sliki pripisala: Alojzija Strosar in Prijon, roj. 3. 06. 1898. Ko so to slikali, sem imela eno leto, mi je zmiraj žal, ko me mama ni hotela postaviti k nonotu. Danes smo 3. 06. 1942 in imam 44 let. Bog vas živi leta, kdor bo to čital. Moji otroci: Slavko, Tonja, Toni, Marta, David, Alma.

Krajše in daljše

Ljubezni Andreja Jelačina

Andrej Jelačin je bil v soboto, 30. novembra 2013, gost solkanskega kulturnega društva Slavec, njegove predsednice Olge Srebrnič in solkanske krajevne skupnosti. Mogoče se kdo utegne vprašati, zakaj solkanski gost, saj je svojo drugo knjigo »Vse moje ljubezni. Spomini Tonija Karjole« pred dobrima dvema mesecema že predstavil v Goriški knjižnici Franceta Bevka v Novi Gorici. Odgovor je kratek: Zato, ker so mu solkanska leta in Solkanci tesno pri srcu. Z njemu značilnim humorističnim nabojem je zaneseno bežal in se vračal v pogovorne tirnice, ki jih je po uvodni označbi avtorja tudi z vprašanji postavil avtorjev prijatelj **Rajko Slokar**. Tako je bilo srečanje v Karavli z devetdeseterico Solkanecv in drugimi avtorjevimi novogoriškimi sopotniki, med katerimi so številni soustvarjali bogato gledališko dejavnost v petdesetih in šestdesetih letih prejšnjega stoletja, ne glede na to, da sta Andrej in Marija Paravan-Jelačin, njegova soproga in gledališka sopotnica, vmes zaigrala humoresko »V spovednici pri patru Toniju«, pravo gledališko in prijateljsko čustveno doživetje. (Ni nepomembno, če omenim, da so prav to humoresko nedavno uvrstili v antologijo slovenskega smeha).

Po avtorjevih besedah ima v tej knjigi najpomembnejše mesto njegovo novogoriško gledališko obdobje, ko so prav prek gledališča z veliko požrtvovalnosti, navdušenja in odrekovanja, včasih v nemogočih vremenskih in materialnih razmerah, po Primorskem širili slovensko besedo, zaničevano pod fašizmom, in tako postavljali temelje današnjemu Slovenskemu narodnemu gledališču v Novi Gorici.

Kdo je Andrej Jelačin, da ga morajo po bližje spoznati tudi mlajši Solkanci, starejši pa obuditi spomin nanj? To je gledališki umetnik, prepojen s humorjem, ki je od zgodnjih petdesetih let do konca šestdesetih let živel in deloval v Solkanu in Novi Gorici, in sicer kot veterinarski tehnik, (najmlajši) režiser, diplomirani gledališki igralec (1956), gledališki direktor, satirik in slavnostni recitator, avtor tedaj drznega satiričnega kabareta »Prepih 67«, ter nato v Kopru kot direktor kinematografskega podjetja, direktor koprške študijske knjižnice, radijski režiser, urednik, humorist Toni Karjola, avtor in izvajalec vseslovensko znane komedije »Piknik s tvojo ženo«, pa še kaj. Za svojo dejavnost na kulturnem področju je prejel Kosovelo vo nagrado, leta 2012 priznanje MO Koper in letos je prav ob izidu njegovih spominov postal majska osebnost Primorske. Verjetno na Primorskem ni človeka, ki bi kot kulturni dela-

vec ali igralec obiskal toliko krajev in odrov na Primorskem, kot jih je prav on. Celoten njegov opus je bil vpet v opazovanje in prikazovanje človeških čustev, osmišljanje in kultiviranje življenja posameznika in družbe s podarjanjem žlahtnih in smešnejem nizkotnih vrednot. Torej ni bežal od stvarnosti, ampak je bil v njenem središču in s tem tudi v središču oblikovanja kulturne politike in politične kulture. In to tako v socializmu kot v preobestnem kapitalizmu.

Čeprav v knjigi ni veliko razglabljanj o teoriji in praksi gledališke umetnosti, jo vendarle lahko s ponosom uvrstimo v sam vrh redkih spominskih del, ki so jih doslej napisali slovenski

gledališki umetniki. Piše v prvi osebi in beseda mu teče v preprostih stavčnih zgradbah in razumljivo, brez dlake na jeziku, in s kar pogostimi leporečnimi orodji ter jedrnatimi in prizemljenimi ocenami ljudi. Vsebinsko jo lahko razčlenimo na štiri dele, in sicer na koreninski, domačijski del, prepleten z etnološkimi biseri in prepojen z ljubeznijo do rojstnih Senožec, na povojno oblikovanje hrama boginje Talije na Goriškem, odete z bogato slovensko besedo, na koprsko pestro kulturno in posebej radijsko delovanje ter na prizadevanja po zgodovinskem objektivnem ovrednotenju TIGR-a. Vse piše po spominu, podprtem zgolj s fotografskim gradivom. Zato mu tu pa tam uide kakšna nepomembna netočnost.

Znana slovenska gledališka igralka ruskega porekla Marija Nablocka je v »Izpovedih«, ki jih je napisal Mirko Mahnič (1959), omenila, kako je pravljična ruska moška oseba Ivanuška rekel, da bi rad videl, kako bi ves svet bil ena sama glava, da bi jo odsekal. Naj to misel parafraziram s trditvijo, da so vse Jelačinove ljubezni bile ena sama glava – Primorska in Slovenija. Pa ne zato, da bi jo odsekal, pač pa da bi jo POLJUBLJAL.

Rajko Slokar

Martinovanje pri Martinu

Pravijo, da so se naši vinogradniki ob Martinu od nekdaj radi obiskovali in s pokušino od soda do soda ugotavljali, kako kaže mlado vino. Ker je imel vsak Solkanec kako brajdo, se je tako druženje rado zavleklo pozno v noč. Več časa se je bilo potrebno zadržati tam, kjer je imel gospodar ravno za Martina rojstni dan, če pa si je s svetnikom delil še ime, ni bilo druženju ne konca ne kraja.

Tako je ponekod še zdaj, na primer pri Fieglih z žage, kjer sta si klet uredila potomca te nekdaj močne kmečke družine Martin Mučič in Jernej Drašček. Vinograd obdelujeta čez mejo, na Bregu, k starih trtam pa sta pristopila na sodoben način. Pravzaprav na zelo star način, saj se z gledujeta pri sorodniku Jošku Gravnerju z Oslavja, velikem glasniku vračanja k tradicionalnim vinskim vrednotam.

Jernej in Martin ljubita polna vina, in ker se tudi pri belih se odločata za krajšo maceracijo, nista značilna pridelovalca mladih vin. Številni njuni in družinski prijatelji so zato pokazali veliko zanimanje tudi za starejše letnike, živahne razpravam o in ob vinu pa je spremljalo vzdušje prave *fešte na brjači*. V velikem kotlu je brbotal golaž, domačini in prijatelji so se izkazali za dobre kuharje in peke, vsi pa so najbolj nestrpno pričakovali *krodegine* iz pepela, pečene zavite v liste zelja in zaščitene pred žgočo žerjavico zgolj z aluminijasto folijo.

Ob takem prijetnem druženju so se zato vsakemu porodile misli, kako lepo bi bilo ponovno imeti tudi v Solkanu kako pristno osmico, kjer so mize lahko tudi nepogrnjene, pribor zbran z vseh vetrov, kozarci prav tako, natakarskega znanja malo, toda veselja do kuhanja obilo, in kjer je vse pristno. Z domače ali sosedove njive, kurnika, štale... TG

Jernej se smeje. Foto: MP

Martin nazdravlja. (Foto: MP)

Najboljši protein je krodegina. (Foto: MP)

Kotel za kuhanje žganja prirejen za banjomarijo. (Foto: MP)

Šeše se vrača

V začetku decembra je prenovljeni bar Šeše ponovno odprl vrata. Skrb za ponudbo je prevzel podmladek Ošterije Žogica, ki obljublja mnogo bolj pestro ponudbo od dozdajšnje. Novost so malice, ki se z gledujejo pri tradicionalnih solkanskih enolončnicah (jota, ješprenka, vampi s polento, pasulj, fižolovka, golaž s polento), razveseljujejo pa tudi s takimi gurmanskimi redkostmi kot so bikovi prašniki. Pozimi, obljublja, ne bo smelo zmanjkati *štokviža*, za manj smeje jedce pa bodo imeli vedno na voljo tudi kalamare, cvrt krompirček, razne burgerje in podobno.

Lokal kaže vpetost v kraj tudi z lepo zbirko slik nekdanjega Solkana, tako da si lahko med čakanjem, ki ni nikoli predolgo, ustvarite vtis o tistih časih, ko je bil jez še nepoškodovan in ko je Soča poganjala velika vodna kolesa, ki so potem gnala mline in žage. TG

Viki, Jakob, Tine in Nika; dekleti sta Šuligoj, fanta Golob (Foto: MP)

Krajše in daljše

Dan Soče

Petnajst oktober je rojstni dan Simona Gregorčiča. Na ta dan praznujemo Dan Soče.

Praznovali naj bi ga občine in društva, ki ležijo ob porečju Soče. Z različnimi prireditvami naj ustvarjali sožitje in predstavili kulturno ustvarjanje, ki se povezuje z reko in življenjem ob njej, od njenega izvira sredi Julijskih Alp do izliva v Jadransko morje.

Reka Soča je prva reka v Sloveniji, ki je dobila svoj dan. To se je zgodilo na pobudo filmskih delavk Nadje Velušček in Anje Medved, ki sta o Soči in ljudeh, ki živijo ob njej, posneli dokumentarni film z naslovom Trenutek reke. Pismo o nameri za razglasitev dneva reke Soče so marca 2011 podpisali vsi župani občin porečja Soče v Sloveniji. Podpisnice so se zavezale, da bo vsaka občina dve leti organizirala praznovanje. Leta 2011 in 2012 je organizirala praznovanje občina Tolmin. V letu 2013 je prevzela organizacijske vaje Mestna občina Nova Gorica in v ta namen so se letos izvajala razna srečanja in prireditve v naši občini.

Tudi v vrstah Mešanega pevskega zbora Slavec, ki ima domovinsko pravico v Solkanu, zraven katerega teče bistra reka Soča, smo se odločili, da bomo vsako leto v mesecu oktobru izvedli koncert z naslovom Dan Soče. Program prireditve, s katerim želimo počastiti Simona Gregorčiča, obsega predvsem recitale in petje njegovih pesmi.

Skrbno pripravljena koncerta Dan Soče smo izvedli že v letih 2011 in 2012. Tudi letos smo Dan Soče obeležili s koncertom, ki je bil v soboto, 12. oktobra, v veliki dvorani Mestne občine Nova Gorica. Poleg Mešanega pevskega zbora Slavec, ki je bil organizator večera, so nastopili še Mešani pevski zbor Zvon (Šmartno pri Litiji), senožeški tamburaši iz Senožet na Dolenjskem in recitator Matjaž Vidmar.

Pred polno dvorano ljubiteljev zborovske pesmi in glasbe se je najprej predstavil naš zbor Slavec, nato Matjaž Vidmar z recitalom Gregorčičevih pesmi, sledil je nastop tamburašev in nastop zbora Zvon. Uspešne nastope so zadovoljni poslušalci nagradili z bučnimi aplavzi.

Po končani prireditvi je MePZ Slavec poskrbel za bogato pogostitev vseh nastopajočih v avli občine. Pesem pevcev in pevk obeh zborov in tamburaškega orjestra je odmevala pozno v noč. Slovo od navdušenih pevcev in tamburašev je bilo v duhu spoznavanja in dogovarjanja za ponovnega srečanja. Naj ob tem omenim, da je bil MePZ Slavec leta 2011 povabljen na gostovanje v Šmartno pri Litiji, kjer smo imeli v gradu Bogenšperk nadvse uspešen nastop. Gostoljubnost MePZ Zvon nam je ostala v lepem spominu in takrat smo se dogovorili, da nam pevski zbor Zvon vrne obisk. In to se je tudi zgodilo, tako da se je še enkrat potrdilo, kako nas pesem združuje.

Olga Srebrnič

Soča pozimi (Foto: TG)

Magnetek z motivom solkanskega mosta lahko kupite v novogoriškem TIC-u

Solkanski kliki

Na spletni strani www.slovenia.info je tudi mnogo solkanskim motivov. Ko so nam s Turistične zveze Nova Gorica sporočilo, da obiskovalci radi klikajo po naših zanimivostih in znamenitostih, smo jih prosili za statistiko letošnjih obiskov. Najvišje je postavljen Bungee jumping s solkanskega mosta, ki se je uvrstil na drugo mesto med vsemi ponudbami iz naše občine. Sabotinski Park miru je na 6. mestu, sledijo pa solkanski most, Sve-

ta Gora, Soča fun park, Kolesarjenje po Sabotinu, Solkan, Vojni muzej Solkan, Vila Bartolomei, in pešpoti po rovih 1. svetovne vojne, čez Preški Vrh na Vodice in na Sveto Goro. Pohodnikom je po novem na voljo tudi zaščitna kapa, na kateri je med ostalimi motivi tudi solkanski most. Naš znameniti most je postal tudi spominček na magnetu, oboje po zaslugi TZ-TIC Nova Gorica.

Foto: AS

NOVOST:
predplačniška Visa

- omogoča **varno spletno nakupovanje**, saj lahko **porabite le toliko, kolikor naložite**
- tudi za tiste **brez rednih prilivov**
- tudi za **nekomitente**
- **brezplačen varnostni SMS** do konca leta 2013

Gregor Protner
KULINARIK

Na službenih poteh in obiskih sejmov v tujini se rad popolnoma posvetim svojemu poslu in vsemu, kar me zanima. Zato je pomembno, da se na pot odpravim brez skrbi glede financ. S poslovno predplačniško kartico Visa je plačevanje doma in v tujini enostavno in varno. Na predplačniški račun naložim samo toliko, kolikor potrebujem; če se pojavijo nepričakovani izdatki, pa mi nakažejo denar kar iz domačega podjetja. Tudi letalsko karto in hotelsko sobo plačam s kartico prek spleta, popoln nadzor nad porabo pa mi omogoča brezplačen varnostni SMS, ki ga prejmem ob vsaki transakciji.

PREDPLACNISKA-VISA.PRIPRAVI.SE

T: 080 17 50 | WWW.NKBM.SI | SKYPE: NOVAKBM

Nova KBM
PRIPRAVLJENI NA JUTRI

Zeliščni vrt

Skodelica domačega čaja

V prejšnjih dveh številkah solkanskega časopisa sem pisala o poznanih zeliščih, ki so bila in ponovno postajajo del domačega vrta, in o manj znanih zeliščih, ki si šele počasi utirajo pot k nam. Zagotovo smo na lastnem vrtu in na sprehodih ob sončnih dnevih nabrali dovolj aromatičnih rastlin za domače čaje, ki nam bodo olepšali zimske popoldneve. Preden nadaljujem naj dodam pripombo, da besedo čaj v slovenščini pogosto uporabljamo namesto besede poparek, ki bi bila ustrežnejša.

Predpostavljam in upam, da smo rastline po (naravnem ali umetnem) sušenju shranili v temne steklene posode. Če jih damo v navadne kozarce za vlaganje, jih moramo oviti s temno ali aluminijasto folijo. Moramo jih tudi primerno označiti, kajti zna se zgoditi, da posušena rastlina postane po določenem času prava uganka. Sama običajno hranim zelišča ločeno, mešanico za čaj pripravljam sproti, malce tudi po navdihu. Prostor za hranjenje zelišč mora biti suh.

Čajna mešanica iz zelišč, ki smo jih nabrali in posušili sami, je lahko prav lepo darilo prijateljem, ki jim zelišča pomenijo kaj več, vendar se moramo potruditi, da je tudi na pogled privlačna in ne leokusna. Zato mešanici zelišč dodamo še bodisi lističe neškropljenih vrtnic ali trobentic, vijolic, divje mačehe..., odvisno pač od tega, kaj si želimo.

Osebnost nisem ljubiteljica čaja iz filter vrečk, saj z njimi v čaj dodamo še kakšno drugo manj prijazno sestavino iz katere so izdelane in z njimi pripravirane vrečke.

Ponekod v Sloveniji je ohranjena navada, da za vsakdanje pitje uporabljajo čajno mešanico, ki jo skozi sezono dopolnjujejo. Začnejo s cvetovi trobentic, nadaljujejo s cvetovi bezga in zaključijo z dobro mislijo. Vmes naberejo in primešajo širok izbor zelišč, ki jih nudita vrt in narava. Tako poskrbijo, da je čaj vedno nekoliko drugačen.

Priprava čaja

V nekaterih kulturah, je pitje čaja pravi obred. Najbolj dodelan je na Japonskem, v Evropi pa so čaju najbolj privrženi v Veliki Britaniji, kjer vas v hotelski sobi pogosto čaka čajnik in celoten pribor. Pri nas je še vedno bolj razširjena navada, da gremo raje na »kaf« kot na »čaj«, vendar postaja čaj vse bolj cenjen.

Čaj za dobro počutje lahko pripravimo iz posameznega zelišča ali pa poiščemo sebi lastno kombinacijo. Ker te mešanice niso namenjene zdravljenju, lahko združujemo zelišča bolj poljubno in tudi število uporabljenih zelišč ni strogo predpisano ali omejeno. Večinoma so to zelišča z različnimi eteričnimi olji. Vse je namenjeno predvsem vzpostavitvi prijetnega okusa in vonja, ki napolni prostor, kjer čaj pijemo.

In ne nazadnje: zakaj si pustega zimskega popoldneva ali večera ne bi privoščili s prijatelji prav posebnega čaja iz zelišč, ki smo jih sami nabrali? Doživeti bo še lepše, če ga postrežemo v lepih starinskih skodelicah, ki smo jih mogoče podedovali ali izbrskali v starinarnici. In če poleg ponudimo še drobno pecivo, ki smo ga sami pripravili, bo vsakdo znal ceniti naš trud. Za užitek in druženje so primerni čaji, ki s svojo aromo zbistrijo duha ali pa po napornem dnevu umirijo tempo življenja in omogočijo, da se posvetimo sebi in svojim bližnjim.

Poparek pripravimo tako, da zelišče oziroma mešanico prelijemo z vrelo vodo ali pa zelišče stresemo v vrelo vodo, pomešamo in pokrijemo. Pustimo ga stati pet do deset minut, nato ga precedimo. Na ta način pripravimo zlasti čaj iz listov in cvetov: mete, melise, kamilice, ognjiča, lipe, bezgovga cvetja, materine dušice, iz katerih se zdravilne učinkovine hitro izlužijo.

Če želimo skuhati čaj iz plodov, pripravimo raje prevretek, ki je primeren za angeliko, glog, brin, šipek... Zelišče damo v mrzlo vodo, segrejejo do vrelišča in počasi kuhamo pet do trideset minut, nato čaj odcedimo in takoj popijemo. So pa tudi čaji, ki zahtevajo pripravo brez kuhanja in vroče vode, saj zelišče le prelijemo z mrzlo vodo in ga pustimo stati nekaj ur. Tako pripravljamo čaj iz slezenovca (malve, po domače).

Nekaj napotkov za kombinacijo zelišč za vsakdanjo uporabo

Zdaj, ko se bliža čas Božiča in novega leta, bomo mogoče posegali raje po sadnih čajih (zakaj bi olupke jabolk odvrgli, še zlasti, če niso škropljeni), začnimo jih še s cimetom, klinčki, dodamo malo limonske trave ali citronke in sladkamo z medom. Kot dodatek lahko uporabimo tudi lupine neškropljenih limon in pomaranč.

Ker pa je zimski čas tudi čas prehladov in vročinskih stanj, se nam bodo prilegli čaji za odpornost, kamor sodi šipkov čaj, ki mu lahko dodamo malo mete, ali pa čaj iz ameriškega slamnika. Pri gripi ne bi smel manjkati lipov čaj, ki pospeši potenje.

V mrzlih dneh je bil pri nas doma za otroke vedno pripravljen bezgov čaj, bodisi iz plodov ali cvetja (za odrasle so namesto limone dolivali belo vino), prav tako je odlična mešanica bezgovih cvetov z metini lističi. Zanimiv in okusen je nam manj znani čaj iz listov pravega kostanja, ki se nabirajo spomladi. Temu čaju je potrebno dodati veliko limone, sladkamo pa ga po potrebi.

Tudi posušena kopriva ne bi smela manjkati v kuhinji, saj je čaj iz njenih listov zelo primeren proti slabokrvnosti, dodaja pa se v vse bolj priljubljene sadne »smoothies«.

Materina dušica (timijan) je, kar že ime pove, odlična sama v čaju in različnih mešanicah, v ljudskem zdravilstvu jo priporočajo za lajšanje kašlja, za uravnavanje prebavnih motenj in lajšanje bolečih menstruacij. Blag in dišeč kamilični čaj je primeren za pomiritev. Podobno deluje tudi meta.

Različne vrste mete so zelo uporabne in primerne za čajne mešanice, saj jim dajejo rahlo ostrino in dopolnijo okus drugih zelišč. V mešanici pa meta ne sme prevladovati. Kombiniramo jo z zelišči, ki imajo milejši in svojstven okus. Dobro se sklada s citronko, meliso, dobro mislijo, timijanom, materino dušico, bezgovim cvetjem, hmeljem in drugimi zelišči.

Čaje za umiritev pripravljamo z zelišči, ki imajo vonj po limoni. Zelo primerna so melisa, citronka, materina dušica in limonski timijan.

Prav tako je tudi pomembna barva čaja v skodelici. Ognjičevi cvetovi dajejo oranžne tone, cvetovi plavice modre, lističi neškropljenih vrtnic pa rožnate ali rdeče odtenke. Kot dodatek za barvo se uporabljajo tudi cvetovi hibiskusa, monarde ali sleza. Če ne želite, da vam metin čaj preveč potemni, mu takoj dodajte limonin sok.

Pri pripravi čajnih napitkov je dobro spoštovati tudi nekatera pravila: čajev naj ne bi pripravljali v kovinskih oziroma aluminijastih lončkih. Najbolje je uporabljati steklene, keramične ali porcelanaste čajnike. Zdravilne čaje je najboljšo piti brez sladkorja ali sladkane z medom.

Uporaba domačega čaja pa se ne konča zgolj pri vonju in okusu. Zelo zanimivo je opazovati lističe citronke ali kakih drugih zelišč, kako se razprejo v napitku. Zato za take priložnosti uporabimo nezdobljena zelišča.

Sadni čaj

Posebno poglavje domačih čajev predstavljajo sadni čaji. Pripravljani so iz posušenih plodov

zelišč, lupin agrumov, posušenega sadja ali jagodičevja. Ker gre za napitek iz plodov, jih pripravimo kot zavretek. Priporočajo se, da so posušeni plodovi narezani ali rahlo zdrobljeni. V tem primeru pripravimo poparek, ki pa ga pustimo namakati dlje časa. Najbolj znan sadni čaj je gotovo šipkov čaj. Pravi planinci vedo, da je najboljši šipkov čaj, ki cel dan počasi vre na robu štedilnika v planinski koči. Posebno aromo dajo sadnim čajem posušene gozdne jagode, robidnice ali borovnice. Krljji jabolk ali hrušk pa napitek osladijo. Primerni plodovi so: bezeg, šipek, glog, drnule, trnule, borovnice, suhi krljji sadja, rozine, brusnice in lupine neškropljene pomaranče ali limone. Mešanici sadnega čaja lahko dodamo tudi klinčke, cimet ali posušeno korenino ingverja.

Pri pripravi čajank oziroma pokesine čajev v Zeliščnem centru v Grgarskih Ravnah smo ugotovili, da tudi čaji, podobno kot vino, s časom »dozorevajo«. Nekateri čaji so bili veliko bolj okusni, če so, že pripravljani za pitje, stali uro ali dve na toplem. Zato tudi pohodniki vedo, kako zelo tekne skodelica vročega čaja iz termovke, še zlasti ob hladnem vremenu.

Velja pa ob zaključku opozoriti, da preveč dobrega ni nikoli dobro, da pravzaprav vsa zelišča zahtevajo previdnost in naj se jih ne bi uporabljalo v prevelikih količinah oziroma zlorabljalo.

Upam, da boste z veseljem posegli po doma pripravljene čaju. Naj vam tekne!

mag. Darinka Kozinc

Foto: zeliščni center

Obledede fotografije

Solkanski brivci

Vhod v brivnico, ki jo je v Solkanu odprl Pietro Pividori. Orlando Pecorari, njegov nečak, rojen v Tržiču (Monfalcone) se je tu zaposlil s sedemnajstimi leti, pri dvaindvajsetih pa je brivnico odkupil od strica. Njegova brivnica je bila v poslovni register vpisana 22.7.1932. Orlando ji je dal novo ime, Salone da Barbieri. Orlando sin Alojz Pecorari hrani zanimiv dokument o lastnostih table, ki označuje dejavnost. Bila je lesena, dimenzij 0,40 x 2 m, z modrimi črkami na beli podlagi. (Arhiv: A. Pecorari)

Bežno se spominjam dne, ko me je peljal tata prvič k brivcu Orlando Pecorariju. Brivnica je bila na ulici Monte Santo (danes Cesta IX. korpusa). S tatom sva se usedla in počakala na prost stol. Ko je brivec obril starejšega možakarja, je šel v ozadje brivnice in prinesel majhen lesen zabojček, ga dal na stol in mi rekel »ecco fantič« in me posedel na ta zaboj, da sem postal bolj visok. Ponudil mi je karamelo, ki mi je naredila hladen veter v ustih. Na zidu brivnice sta viseli dve sliki. Ena je predstavljala notranjost lovskega dvorca. Ob bogato obloženi mizi je sedel debelušen graščak na leseni stolici, ki se je odpirala tako kot stolice, ki jih uporabljajo režiserji filmov. Druge slike se ne spominjam več.

Orlando z družino je prebival čez cesto v dolgi Doljakovi stavbi, ki smo ji kasneje pravili ZMO (Združenje mizarških obrtnikov), saj so bile v pritličnih prostorih mizarške delavnice. Če je bilo v brivnici več dela z britjem, je šel Orlando k vratom in z dolgim žvižgom priklical ženo preko ceste. Na balkonu se je pojavila njegova žena Fani in mu dala znak, da mu pride v pomoč. Danes zastira pogled na ZMO stavba s pošto in trgovinami, da ne govorimo o bučnem prometu, ki se odvija skozi Solkan. Orlando žena je pomagala samo pri britju. Rada je na dolgo mehčala dlake s »pinelom« in »žajfenco« in se pri tem pogovarjala s prisotnimi v

brivnici. Ko pa je vzela britev v roko je postala bolj pozorna – saj je britje z britvijo resna stvar. Po striženju smo se včasih otroci hecali z ostrizanim in mu pravili: »Poglej kakšne štengice ti je napravil brivcu na glavi!«

Orlando je od Božiča do novega leta stalnim odraslim strankam ponudil lične žepne koledarčke na katerih so bile narisane ali naslikane lepotice, večinoma v kopalkah. Koledarčki so bili močno nadišavljeni. Za mojo teto in mamso so bili pohujšljive narave.

Zaradi mobilizacije Orlanda v italijansko vojsko je spodnji del Solkana sredi druge svetovne vojne ostal brez brivca. Drugi brivec je imel brivnico nasproti lokala Še-Še, prav tako na Cesti IX. Korpusa; pravili smo mu *Vittorjo briuc*, pisal pa se je Vittorio Bizjak. Ker se je kot begunec v I. svetovni vojni naučil nemščine, je začasno opustil brivnico in bil med vojno tolmač na Distretto militare v Gorici. *Vittorjo briuc* je bil tudi navdušen violinist, ki je včasih čakajočim v brivnici zaigral kako skladbo. Bil je tudi velik ljubitelj manjših konjičkov in jih je tudi posedoval in skrbel zanje. Solkan je imel še tretjega brivca, ki smo mu pravili Tojo (*Vittorio Tinunin*). Če ga je kdo poklical, je s svojo leseno škatlo hodil po hišah strič in brit, sicer pa je raje opravljal druga priložnostna dela.

Solkani so v tistih časih imeli še enega brivca, ki so mu pravili Petrič

Kanaveto (Peter Srebrnič). Ta pa je vsa leta opravljal svoj poklic v Gorici v eminentni brivnici La Cremese na Corso Verdi.

Enkrat je nanoslo, da me je sestra Marica morala peljati k brivcu v Gorico, v ulico Signori (danes Via Carducci, za Slovence pa še vedno Gosposka ulica). Bil sem tretji v vrsti. Brivec je ravno *finiširal* četnika z dolgimi lasmi. Naslednji je bil starejši možakar. Brivec mu je pripovedoval, da so četniki kar pogoste stranke, ki imajo kolikor toliko urejene lase in ki jim v glavnem le obrije vrat, uredi brado in brke, bolj poredko pa jim tudi malo skrajša lase. Kdo ve, če je bil povsem iskren, saj so se Goričani zelo bali četnikov in njihovih ostro nabrušenih nožev. Mene je brivec v glavnem lepo ostrigel, vsaj tako so rekli doma.

Po koncu vojne in po priključitvi smo ponovno hodili na striženje k Orlando. Ker je bilo več dela, je Orlando zaposlil tudi pomočnika, po priimku Dentesano. Ob določen uri je pomočnik začel pogledovati na uro, nakar se je podal k vratom brivnice in čakal na vlak, ki je peljal proti Podbrdu. Če je opazil, da mu z vlaka maha v pozdrav žena, namenjena na obisk matere v Baško grapo, se je vesel vrnil h delu. Takrat je običajno postal tudi bolj zgovoren.

Občasno je bila brivnica tudi v sedanjih prostorih Turistične agencije Lastovka na železniški postaji v Novi Gorici, ob kotalkališču pa je odprl brivnico brivec Košuta. S pričetkom izgradnje Nove Gorice se je pojavilo še več brivnic in frizerskih salonov. Po podatkih iz telefonskega imenika je zdaj v Novi Gorici 28 frizerskih salonov, v Solkanu pa zgolj dva.

V življenju vsakega fanta je prišlo obdobje, ko je skrb za frizuro prevzela vojska, takratna JLA oziroma Jugoslovanska ljudska armada, kjer so imeli posebne prijeme. Najprej so nas ostrigali na balin, nato pa z velikim »puhačem« poprašili pod pazduho in še kje, kjer smo bolj kosmati, s praškom DDT*, da bi uničili morebitne uši. Čim so nam malo zrasli lasje smo postali zelo ubogljivi in poslušni, saj so se nadrejeni, posebno kaplarji, maščevali za vsako neposlušnost in nas poslali k brivcu na »šišanje« glave. Seveda vedno in zgolj na balin! Posebna značilnost v vojski je bila ta, da si vojaka najprej spoznal po obliki glave in šele nato po obrazu in njegovih potezah - da ne govorimo o laseh.

Vittorjo briuc je igral tudi kitaro (Arhiv: EB)

Orlando, Vittorjo in Tojo so s časom opustili brivsko obrt in jo prepustili drugim mojstrom, ki so se pri njih izučili. Pojavile so se tudi prve frizerke. Najprej v gasi (sedaj Pionirska ulica); kasneje je bila tam trgovina Ida dekor in v Mestni kopalnici (sedaj sedež podjetja Gonzaga).

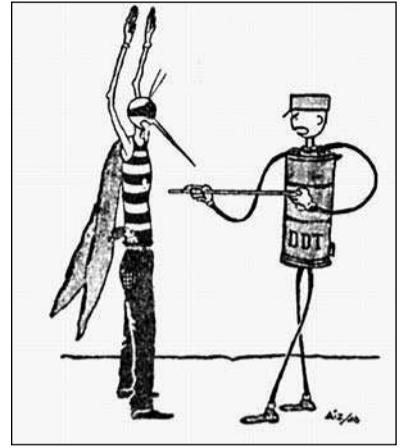
V veliko veselje žensk, ki naj bi nam čimbolj ugajale, so od takrat dalje začeli tudi v Solkanu delati »permanente« (trajno). Nekatere frizerke so začele striči tudi moške, kar se nam je nekaterim zdelo čudno, če ne celo nepojmljivo.

Dandanes, če le morem, grem k frizerki sproščeno, ne da bi se mi kam mudilo. Še raje vidim, da nisem takoj na vrsti, saj imam tako čas za opazovanje čakajočih in frizerke pri delu, pa še v pogovor s kakšnim znancem se lahko zapletem. Tu so še časopisi in v njih kaka križanka, ki čaka, da jo rešiš in ji tako izpolniš njeno poslanstvo. Od časa do časa pa se pogled ustavi na mimoidočih, ki hitijo mimo salona na bližnjo tržnico ali v slaščičarno.

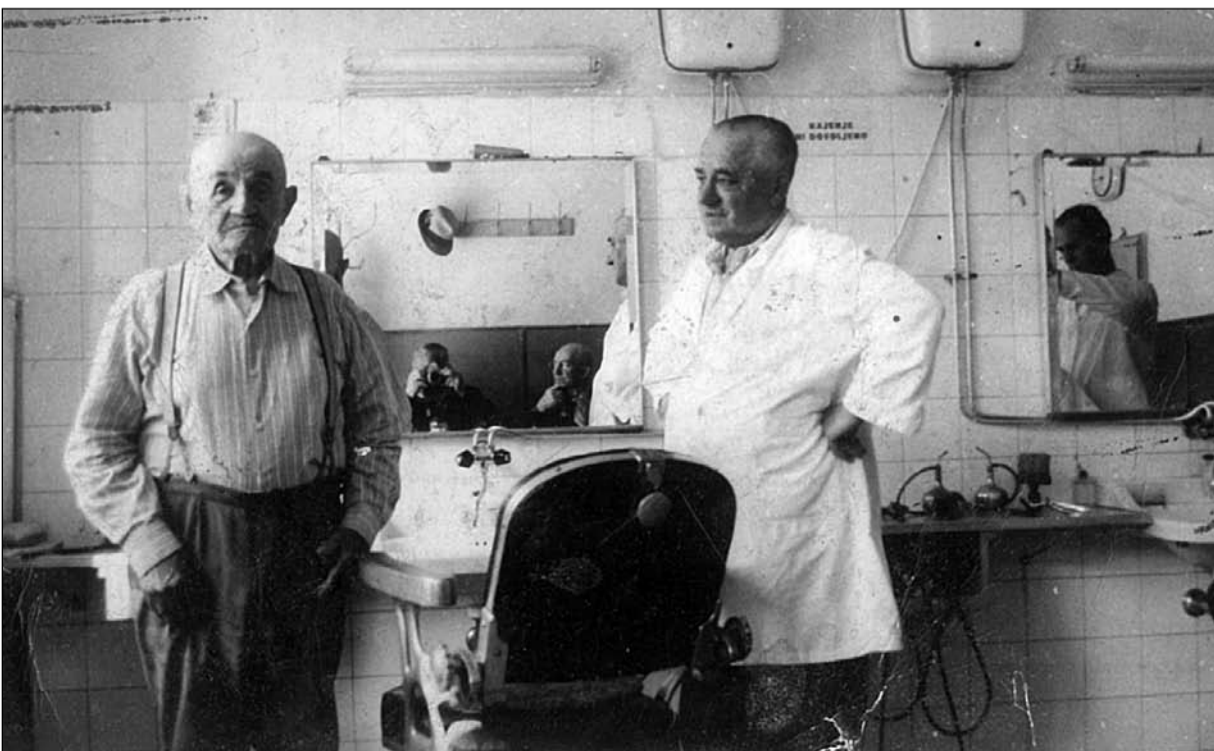
Včasih pa se pojavi tudi kaka neprijetnost v zvezi s striženjem las. Pred nekaj leti se mi je pripetil sledeč dogodek. Ženi poskušam pomagati pri hišnih opravilih po svojih najboljših močeh, za kar mi je običajno hvaležna. Nekega dne pa sem opazil, da je postala molčeča in zamišljena. Poskusil sem biti bolj pozoren do nje, a ni nič pomagalo. Vprašal sem jo, kaj je narobe? Užaljeno me je vprašala: Mi lahko poveš, kdo je Martina? Kakšna Martina, jo vprašam? Na koledarju piše, mi pove. Ojej, ji olajšano odgovorim – to je moja nova frizerka, ki mi jo je priporočil prijatelj Anton. Na koledar pa sem si zapisal njeno ime, da ne bi pozabil, kdaj bo ponovno potrebno k njej na obdelavo lipicanske frizure. Z lipicancem namreč imava vendar nekaj skupnega: oba sva namreč – svetlosiva.

Andrej Černe

* DDT je kratica za *Dikloro-Difenil-Trikloroetan* (C₁₄H₉Cl₅), ki je eden najbolj znanih sintetičnih pesticidov.

Spojino so odkrili že v devetnajstem stoletju, njeno insekticidno moč pa so spoznali šele leta 1939. Množičnejša uporaba DDT se je začela med drugo svetovno vojno, ko so s tem »čarobnim« praškom zatirali komarje in uši med vojaki, po vojni pa se je uporaba razširila na področje kmetijstva. Švicarski kemik Paul Hermann Müller je za odkritje, da je DDT kontaktni strup za členonožce, leta 1948 prejel celo Nobelovo nagrado! Kasneje so spoznali, da je množična uporaba DDT-ja začela predstavljati nevarnost tako drugim živalim, predvsem pticem, kot ljudem. Spojina ostaja dolgo časa v zemlji, ker pa je topna, jo izpira dež in onesnaženje z DDT je opazno celo v arktičnih in antarktičnih področjih. Objava knjige Tiha pomlad (1962) ameriške biologinje Rachel Carson, v kateri je avtorica zbrala dokaze o škodljivih vplivih nepremišljenega pršenja DDT na okolje v ZDA in podvomila v logiko vnašanja velikih količin kemikalij v okolje brez znanja o vplivih na ekosistem in zdravje ljudi, velja za enega ključnih dejavnikov pri nastanku okoljevarstvenega gibanja. Kasneje je bil DDT s stockholmsko konvencijo (podpisano leta 2001, v veljavi od maja 2004) prepovedan povsod po svetu, vendar se v manjših količinah ponekod še uporablja za zatiranje prenašalcev nalezljivih bolezni. TG

Orlando in Pepo Bone, solkanski čevjar, ki je veljal za klienta z najdaljšim stažem britja pri Pecorariju. (Arhiv: A. Pecorari)

Fani je bila po rodu iz Dobravelj. Znana je bila tudi kot poslednja brivka, saj je urejala mrtve. Za to je imela posebno škatlo s priborom, ki ga je po vsaki uporabi temeljito razkužila. Slovela je po nežni roki in vestnosti, zato so jo klicali tudi iz drugih krajev, vendar ni tega nikoli sprejela. Zadnje britje je opravila le pri tistih, ki so bili tudi za življenje redne stranke. Po pripovedovanju sina Alojza se je le s težavo lotila tega dela, vendar je čutila dolžnost do umrlih klientov, da jih lepo obrije in ostrige za zadnje slovo. (Arhiv: A. Pecorari)

Kako smo tretješolci obirali oljke

V torek, 12. 11. 2013, smo s sošolci šli na travnik za telovadnico. Tam rastejo šolske oljke. Šli smo jih obirati. S seboj smo vzeli košare. Razporedili smo se v skupine in pričeli z nabiranjem. Oljke so bile zelene, nekatere pa tudi črne. Obirali smo jih z rokami in jih dajali v košare. Videli smo, da je bilo eno drevo izravnano zaradi burje. Nabirali smo jih eno uro in nabrali 25 kilogramov. Med obiranjem nas je obiskala muca. Muca je skakala po nas in plezala na drevesa. Ko smo končali, smo se fotografirali in tudi muca se je fotografirala z nami. Po pouku je učiteljica Erika odpeljala oljke v Brda. Tam so jih dali v torkljo, posebno stiskalico, kjer so iz njih iztisnili 2 litra in pol olja. Olje bomo prodajali na božičnem bazarju. Tam bomo zbirali denar za revne otroke.

Matic, 3.a

Na fotografiji učenci 3.a in 3.b v šolskem oljčniku nabirajo oljke. Foto: Erika Grosar

Po poteh soške fronte

26. 10. 2013 smo šli s Turističnim društvom Solkan na pohod po poteh soške fronte na Sabotin. Na začetku je gospa Mira povedala nekaj o prvi svetovni vojni in o pomembnosti naših krajev v njej. Deževalo je, a mi se nismo predali, vseeno smo se odpravili na pot. Med vzponom je bilo zelo spolzko in naporno. Hodili smo v megli in občasno je deževalo. Pot je bila za nekatere zelo zahtevna, a vseeno nam je uspelo priti na vrh. Ogleдали smo si vojaško zbirko gospoda Bogdana in nato šli po kavernah, kjer smo videli, kako so živeli vojaki. Ker je deževalo, so bile kaverne mokre in vlažne. Gospod Bogdan nam je razložil marsikaj o poteku bojev med prvo svetovno vojno na Sabotinu, pa tudi o tem, kako so tam živeli in kaj so delali vojaki. Veliko vojakov je umrlo zato, ker so zboleli. Povedal nam je tudi, da se na Sabotinu stikata mediteranska in kontinentalna klima, zato uspevajo in živijo na južni strani povsem druge rastline in živali kot na severnih pobočjih.

Nato smo se ponovno odpravili proti Solkanu. Bilo je zanimivo spoznati, kako so živeli vojaki med vojno. Pohod smo zaključili s toplim obrokom pri Žogici, kjer smo jedli joto s klobaso in kostanj. Za veselo vzdušje sta poskrbela glasbenika Valentin in Kris. Bilo je zelo lepo!

Teja Rajh 4.a

Miklavževanje 2013

Zakorakali smo v december, čas manjših in večjih pričakovanj, čas dobrih želja in drobnih pozornosti. Prav zato se je skupina aktivnih učiteljev OŠ Solkan odločila, da že drugo leto zapored, s pomočjo TD Solkan, organizira v našem kraju na pokritem kotalkališču dobrodelno prireditev Miklavževno druženje. S kratkim, a pestrim programom, se je otroška pesem skupaj z ansambelsko igro prepletala z MePZ Slavec, kateremu se tudi zahvaljujemo za sodelovanje. Rdečo nit dogajanja sta vodili devetošolki Valentin in Kandida. Svoj delež je prispeval tudi šestošolec Matjaž z recitacijami. Kot je napovedal Tjaš, so program obogatili atraktivni plesalci, Jaka, Izidor, Lucija in Valentin, ki so pokazali, kaj vsega so se sposobni sami naučiti. Čarobno vzdušje se je stopnjevalo z nastopom Kotalkarskega kluba Solkan z Božičnicami.

Spregovorila sta tudi predsednik TD Solkan Branko Belingar ter gospod ravnatelj Marijan Kogoj, ki je otvoril bogato tržnico otroških izdelkov.

Vsem nastopajočim, TD Solkan, vsem pridnim ročicam, ki so se marljivo trudile pri izdelovanju, in vsem tistim, ki so pomagali ali kakorkoli prispevali k našemu dogodku ter darovali denar za šolski sklad, se iskreno zahvaljujemo. Z zbranim denarjem bomo prižgali lučko upanja v prenekatero otroško srce.

Preko pesmi, plesa in izrečenih toplih besed smo vas popeljali v čas ljubezni in dobrote. Saj je dobro le tisto, kar združuje in nam vliva novih moči. Kar drugim damo iz srca, pa naj bo to pozornost, majhna misel ali nasmehek, nas notranje obogati - segreje - in toplina preplavi telo ter duha. Srečno in veliko dobrote v prihajajočem novem letu! EG

Govor ravnatelja in otvoritev tržnice (Foto EG)

Kotalkarice z Božičnicami (Foto EG)

Atraktivna plesna skupina Let's dance (Foto EG)

Medgeneracijsko petje OPZ Solkan, MPZ Slavec in ansambelska igra. (Foto EG)

OŠ Solkan

e – Novinarji na razredni stopnji

17. decembra sta nas, v času interesne dejavnosti e-novinar, ki jo vodi učiteljica Erika Grosar, obiskala urednik 1001-solkanskega časopisa, g. Toni Gomišček in ljubiteljski fotoreporter, g. Aleš Smovršnik. Gospod Toni je učencem razložil, kaj je bistvo članka in kako postaneš dober pisec novic. Kaj je pomembno in kaj ne. Pregledoval je članke, ki so jih učenci sestavljali in jih komentiral ter svetoval, kako naprej in kaj je dobro. Nato se nam je predstavil še g. Aleš, ki je med tem fotografiral, saj je to njegovo najljubše opravilo. Na koledarju, ki nam ga je podaril, nam je pokazal fotografije, ki so nastale ob raznih športnih dogodkih. Iz fotografij je bilo razbrati ekstremne trenutke, ki jih je ujel v objektiv ob pravem času. EG

Vse fotografije Aleš Smovršnik

Adi Smolar v Novi Gorici

Včeraj, 16.12.2013, smo učenci petega razreda odšli v kulturni dom v Novi Gorici. Ko smo se vsi v dvorani usedli in utihnili, se je mož na odru predstavil. Povedal je, da mu je ime Adi Smolar in tudi, da igra že več let. Začel je s pesmijo Jaz ne grem v šolo in mi smo mu pomagali peti. Ko smo se vsi dovolj nasmejali, je zaigral pesem o rolici papirja. Zanimiva je bila pesem, ki pravi, da je treba delat. Zaigral je še veliko smešnih pesmi, ob katerih smo se gledalci smejali. Ko se je predstava zaključila, smo otroci petih in drugih razredov prosili Adija, naj se nam podpiše na vstopnice. Ko smo dobili njegov podpis, smo se z učitelji in učiteljicami odpravili nazaj do šole.

Tilen Tomšič, 5.b

Novoletna jelka Povezani.com

Skupinska slika učencev medrazrednega povezovanja Povezani.com z novoletno jelko Povezani.com (Foto EG)

V prednovoletnem času smo v okviru projekta Povezani.com ustvarjali zanimive okraske za novoletno jelko iz odpadne embalaže. S skupnimi močmi smo drugošolci, tretješolci, četrtšolci in devetošolci okrasili novoletno jelko v šolski avli. Spet smo bili vsi skupaj –

veliki in mali, razigrani, nasmejeni in veseli, da smo del tega toplega prijateljskega vzdušja. Ko je bila novoletna jelka okrašena, smo čar tega trenutka dopolnili s pesmijo in tako prižgali iskricke sreče v otroških očeh.

Erika Grosar

ELTI

ELEKTROINSTALACIJE d.o.o.

Med ogradami 3, SOLKAN

T: 05 33 34 236

F: 05 33 34 237

GSM: 041 691 738

elti.ti@siol.net

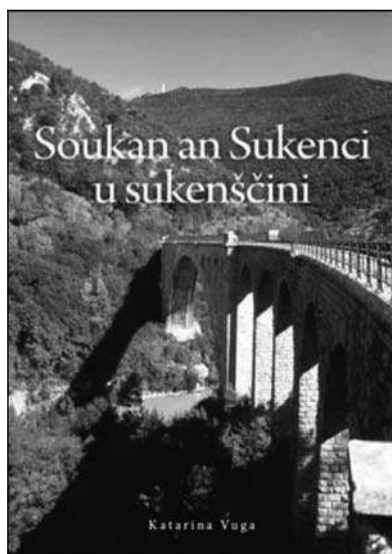
IZVAJANJE ELEKTROINSTALACIJ V STANOVANJSKIH, POSLOVNIH IN INDUSTRIJSKIH STAVBAH

POPRAVILA IN VZDRŽEVANJE ELEKTROINSTALACIJ

SVETOVANJA NA PODROČJU ELEKTROINSTALACIJ

STRELOVODNE INSTALACIJE

GRAFIČNO OBLIKOVANJE

Knjiga
Soukan an Sukenci
u sukenščini

Knjiga je primerna za darilo za različne priložnosti in tudi za Solkance po svetu.

Najlepša leta

Kronika dogajanja v drugem polletju 2013

Leto se izteka in prav je, da se v upokojenski kroniki spomnimo dogodkov po junijskih športnih igrah upokojencev severne Primorske, ki so bile letos v Vipavi in po balkanski turi, ki jo je gospa Rinalda Komel, tajnica društva upokojencev Solkan, lepo opisala v septembrski številki 1001 solkanskega časopisa.

Športne igre so letos sovpadle z našo balkansko turo, zato je bila naša skupna uvrstitev, nekoliko skromnejša kot običajno.

Tekmovanja v Vipavi se je udeležilo 22 društev, v skupaj 11 panogah (4 ženskih, 4 moških in 3 mešanih). Naše društvo je sodelovalo v osmih panogah. Osvojili smo dve prvi mesti, v šahu (pred Tolminom in Idrijo) in v moškem kegljanju (pred Bovcem in Ajdovščino). Dosegli smo tudi tri druga mesta, v balinanju ženske (za Ajdovščino in pred Vipavo), v kegljanju ženske (za Vogrskim in pred Ajdovščino) ter v ribolovu (za Prvačino in pred Ajdovščino). Reševalci križank so dosegli peto mesto, igralci pikada so bili trinajsti, moški balinarji pa štirinajsti. Skupno so bili naši športniki peti (za Ajdovščino, Kanalom, Vipavo in Idrijo).

Zmagovalci, šahisti in kegljavnici, so zastopali upokojence severne Primorske na državnih prvenstvih, kjer so bili kegljavnici tretji, šahisti pa peti. Športno življenje se je nadaljevalo tudi v poletnih in jesenskih mesecih.

V tem obdobju so balinarke nastopile štirinajstkrat na turnirjih, ki so jih organizirala druga društva. Bile so zelo uspešne, saj so dvakrat zmagale, trikrat so bile druge, dvakrat tretje, četrtje so bile dvakrat, pete dvakrat, šeste enkrat, v predtekovanju so izpadle enkrat. Balinarji so na meddruštvenih tekmovanjih tekmovali enajstkrat. Zmagali so štirikrat, drugi so bili enkrat, tretji so bili trikrat, dvakrat so bili četrti in enkrat peti.

Igralci pikada so nastopili šestkrat. Ženske so bile enkrat druge in enkrat tretje, štirikrat pa so se uvrstili na peto do sedmo mesto.

V drugem polletju smo organizirali dva izleta. Na tradicionalnem izletu v neznanu smo, 3. avgusta, obiskali Škofjo Loko, Brdo pri Kranju, Kravvec in Kamnik.

16. novembra smo se podali na tudi že tradicionalen Martinov izlet. Najprej smo se ustavili na sadjarski kmetiji v vasi Buje v Brkinih. Pridelujejo in predelujejo predvsem jabolka. Prodajajo jih predvsem sveža, pa tudi sušena. Pripravljajo tudi marmelade, kis in kuhajo žganje. Vse so nam ponudili v pokušnjo. Splačalo se jim je, precej smo pokupili.

Pot smo nadaljevali na Prem. Ogleдали, smo si obnovljen srednjeveški

grad in Kettejevo rojstno hišo. Spustili smo se v dolino reke Reke, kjer nas je, na lepo urejenem kmečkem turizmu, čakala brkinska malica. To je krompir v zevnici (krompir skuhan v kislem zelju, zabeljen z ocvirki in klobaso) ter brkinski štruklji. Naslednja postaja je bila Ilirska Bistrica. Pred sto in več leti je bilo ob reki Bistrici in ob drugih potokih veliko število žag in mlinov. Z razvojem žagarstva in mlinarstva in uporabe električne energije, so ti obrati morali priznati premoč novih tehnologij in zapreti svoja vrata. Ogleдали smo si lepo ohranjen mlin, ki ima dva para mlinskih kamnov in je, po pripovedovanju, mlel zelo fino moko. Ogleдали smo si tudi slap Sušec, ki se

Svoji k svojim: počitnice v Delfinu

Društvo Upokojencev nas je v mesecu novembru obvestilo o možnost letovanja v hotelu Delfin v Izoli, ki je v lasti Zveze Društev Upokojencev Slovenije, v času od 2. do 8. decembra. V že tako ugodni ponudbi je bil tudi vključen tudi brezplačni avtobusni prevoz. Po navedbah spremljevalke je odziv presegel pričakovanja, tako da so prijavitelji iz Idrije, Tolmina, Kanala, Solkana in Nove Gorice napolnili en avtobus, Ajdovci in Vipavci pa vsak svojega. Cena za 6 polpenzionov v dvoposteljni sobi, vključno z ostalo ponudbo, je znašala samo 178,20 EUR na osebo! V Solkanu pa so vstopili le štirje člani DU!

Z ženo sva zadnja leta redna obiskovalca tega našega doma in se tam res dobro počutiva. Možnosti kopanja v bazenih z ogrevano morskovo vodo so za naju več kot zadovoljive, družbe najdeš kakor hočeš, saj so obiskovalci sami upokojenci, hrana je obilna, cene v bifeju zmerne, zabave

nam je, zaradi obilnega deževja pokazal v vsej svoji lepoti.

V poznih popoldanskih urah smo se odpravili v Vipavsko dolino tako, da smo upravičili ime in namen izleta. Obiskali smo vipavsko vinsko klet, pokusili njihova vina in odšli na dobro večerjo. Za zaključek smo se še zavrteli ob zvokih poskočne glasbe.

Od 24. do 31. avgusta smo letovali v Starigradu-Paklenici. Namestili smo se v hotelu Alan (s tremi zvezdicami). Prijetno smo bili presenečeni nad urejenostjo, prijaznostjo osebja, dobro in raznovrstno hrano in čistočo. Obala je urejena in primerna za kopanje tudi upokojencem. Urejenost in čistoča je bilo takoj opaziti tudi na obali in vzdrževanih zelenicah in parkih. Vreme je bilo nekoliko muhasto, imeli smo tudi nekaj deževnih ur tako, da nismo imeli pretirane vročine.

Razen kopanja in poležavanja na plaži, smo se lahko podali v nekaj kilometrov oddaljeno Paklenico. To je soteska, ki je pravi raj za ekstremne plezalce. Zelo zanimivo je bilo opazovati žilave plezalce, govoreče vse evropske jezike, kako se vzpenjajo po navpičnih in tudi previsnih golih stenah. Res enkratno doživetje.

Kljub nestabilnemu vremenu in napovedi nekaterih, da je morje v Starigradu mrzlo, smo se lahko vsak dan kopalni in imeli lepo.

Vsem krajanom Solkana in bralcem 1001 solkanskega časopisa želimo vesel zaključek leta in srečno v novem letu! Božidar Markič

Seniorji praznujejo:

Deseti oktober je bil za mnoge starejše krajanje Solkana pomenljiv dan, saj so se kot že mnogo let v mesecu oktobru srečali, letos v organizaciji Krajevne skupnosti. Po mnogih letih smo se ponovno dobili v hotelu Sabotin, saj je družabni prostor na karavli postal prejemajen za takšno srečanje. Posebna dobrodošlica in čestitke so bile namenjene jubileantom, 80-letnikom, ki so bili letos prvič z nami. S prijetnim aplavzom smo se spomnili tudi vseh tistih, ki se srečanja niso mogli udeležiti.

S svojo prisotnostjo so nas počastili in razveselili župan Mestne občine Nova Gorica Matej Arčon, predsednik Pokrajinske zveze DU severne Primorske Alojz Vitežnik, direktorica Centra za socialno delo Nataša Košiček, pa seveda tudi predsednik DU Solkan Božidar Markič in predsednik KS Solkan Joško Leban. Udeležence srečanja so pristrčno pozdravili in jih nagovorili s spodbudnimi besedami.

V kulturnem programu so nastopili mladi harmonikaši, učenci OŠ Solkan, ki so nas razveselili z igranjem domačih narodnih napevov in skladb narodnozabavne glasbe. S svojim znamenitim tenorjem nas je presenetil domačin Domen Kozinc, ki ga je na klavirju spremljala Mirjam Furlan. Zadovoljni udeleženci srečanja so govornike in

glasbena izvajalca nagradili z navdušenim aplavzom. Vsi udeleženci srečanja so dobili v dar majhno pozornost, lično izdelano čestitko, darilo članic skupine za samopomoč »Pomlad«, s pomenljivim besedilom: Srečne poti so tiste, ki družijo ljudi.

Večerja je potekala ob sproščnem pogovoru, ki se je nadaljeval pozno v noč. Spomini, izkušnje, izmenjava mnenj..., toliko si je bilo za povedati. Na koncu so se vsi posladkali še z veliko torto, ki sta jo zarezala najstarejša prisotna krajana, Helena Brezigar in Cvetko Doljak.

»Bilo je lepo«, so rekli udeleženci srečanja, ko so zadovoljni odhajali domov z rdečim nageljnom v rokah.

Naj simbolični nageljnove cvet in vizitka z lepo mislijo ostaneta kot spomin na letošnje srečanje. Majda Šturm

Solkanci, rojeni leta 1938, smo 22. novembra petič skupaj nazdravili svojim rojstnim obletnicam. Pred petindvajsetimi leti, 12. novembra 1988, smo se kot petdesetletniki prvič spomnili svojega življenjskega jubileja. Sledila je počastitev šestdesetletnice. Takrat so sklenili, da se bomo sestajali vsako peto leto. 24. oktobra 2003 smo obhajali petinšestdesetletnico

(o srečanju je poročal tudi 1001 solkanski časopis, 2003, št. 39) in 7. novembra 2008 sedemdesetletnico (glej 1001-solkanski časopis, 2008, št. 59). Kot vselej doslej smo tudi letos na srečanju obujali spomine, si izmenjali osebne vesti, pomisli na vrstnike, ki so nas v minulem petletju zapustili ter si zaželeli, da bi se za osemdesetletnico v enakem številu ponovno srečali. NN

Solkanski 74-letniki (Foto: Fotoatelj Pavšič Zavadlav)

Solkanski 74-letniki ne čakamo na okrogle obletnice. Lahko bi rekli, da živimo življenje. Tokrat smo se zbrali konec oktobra v Gostilni na Prevalu. Zakaj ravno na Prevalu? Ker gre za gostilno, ki je starejša od nas. Svoja vrata je odprla že davnega leta 1924. S prekinitvami v vojnem in povojnem času še vedno obratuje. Živi tudi še potomka prvih lastnikov Cvetka Milost.

Druženje smo začeli na letnem vrtu gostilne, od koder se nam je odprl prelep pogled na oba solkanska mostova, zelenomodro Sočo, Solkan in Gorico. Nazdravili smo si in

zapeli Kolkor kapljic tolko let, saj je med nami kar nekaj dobrih pevcev. Okusili smo še toplo ocvirkovko in se vrnili v mlada leta, ko je bila ta jed pogosteje na mizi. Nadaljevali smo v prostorih gostilne z okusnim kosilom, sestavljenim iz domačih jedi. Ni manjkalo tudi razvedrilni program, saj je smeh pol zdravja. In kdor se ne smeje, je ob pol zdravja, bi rekla naša Zofka, ki nam je tokrat odigrala njeno novo burko u solkanščini Na štorja od nona. Preskusili smo se tudi v kvizu, koliko poznamo ustrezne knjižne besede za solkanske izraze. Silva Velikonja

